

Het boek Daniël - nummer tien

Het Proces

Jeff Pippenger

2023-12-05

In Daniël hoofdstuk één werd Daniël weggevoerd in de zeventigjarige ballingschap die door Jeremia geprofeteerd was, en hij bleef daar tot het eerste jaar van Kores.

En Daniël bleef tot het eerste jaar van koning Kores. Daniël 1:21.

Zo leefde Daniël door de gehele geschiedenis van de zeventig jaren van de gevangenschap heen, tot aan het besluit dat de terugkeer van het oude Israël toestond om Jeruzalem te herbouwen en te herstellen.

In het eerste jaar van Kores, de koning van Perzië, wekte de HEERE, opdat het woord van de HEERE, gesproken door de mond van Jeremia, vervuld zou worden, de geest van Kores, de koning van Perzië, op, zodat hij door zijn hele koninkrijk een oproep liet uitgaan en deze ook schriftelijk vastlegde, zeggende. Ezra 1:1.

Daniël is derhalve het symbool van het beproevingsproces van de honderdvierenveertigduizend, dat begon op 11 september 2001 en voortduurt tot aan het „decreet”, dat de oproep uit Babylon markeert.

En ik hoorde een andere stem uit de hemel zeggen: Gaat uit van haar, Mijn volk, opdat gij geen gemeenschap hebt aan haar zonden en opdat gij niet ontvangt van haar plagen. Want haar zonden hebben zich opgestapeld tot aan de hemel, en God heeft Zich haar ongerechtigheden herinnerd. Openbaring 18:4, 5.

De zeventig jaren van gevangenschap vormen de periode van beproeving en zuivering van de honderdvierendertigduizend. Op 11 september 2001 kwam de derde Wee van de islam. Dit wordt alleen onderkend door hen die de fundamentele waarheden van het adventisme aanvaarden. De eerste Wee en de tweede Wee werden door de pioniers beide terecht als de islam geïdentificeerd. Op zowel de pionierskaart van 1843 als die van 1850, die Ellen White heeft bekrachtigd, en die worden aangemerkt als een vervulling van Habakuk hoofdstuk twee, wordt de islam aangeduid als de vijfde en zesde Bazuin. De laatste drie Bazuinen zijn Weebazuinen.

En ik zag, en hoorde een engel vliegen in het midden des hemels, die met luider stem zei: Wee, wee, wee hun die op de aarde wonen, wegens de overige bazuinstemmen van de drie engelen, die nog zullen bazuinen! Openbaring 8:13.

Als er drie Wee-Bazuinen zijn, en de eerste en tweede Wee-Bazuinen de islam zijn, dan is het tamelijk eenvoudig te erkennen dat ook de derde Wee-Bazuin de islam is. Een element van het symbool van de islam als Wee-Bazuinen is hun beteugeling, en vervolgens het moment waarop zij worden losgelaten. Zuster White duidt de vier winden van Openbaring zeven aan als een „toornig paard”, dat tracht „los te breken” en in zijn spoor „dood en verwoesting” te brengen.

„Engelen houden de vier winden tegen, voorgesteld als een woedend paard dat tracht los te breken en over het oppervlak van de gehele aarde te stormen, vernietiging en dood op zijn weg met zich meevoerende.

“Zullen wij slapen juist aan de rand van de eeuwige wereld? Zullen wij dof en koud en dood zijn? O, dat wij in onze gemeenten de Geest en de adem van God in Zijn volk ingeblazen mochten hebben, opdat zij op hun voeten zouden staan en leven. Wij moeten inzien dat de weg smal is en de poort eng. Maar wanneer wij door de enge poort gaan, is haar wijdte zonder grens.” Manuscript Releases, volume 20, 217.

De vier engelen die de vier winden tegenhouden, houden het „toornige paard” van de Bijbelse profetie tegen, dat dood en verwoesting voortbrengt. In Openbaring hoofdstuk negen, waar de eerste en tweede Wee-bazuinen worden aangeduid, wordt een koning geïdentificeerd. Hij wordt geïdentificeerd in Openbaring „negen-elf”.

En zij hadden een koning over zich, namelijk de engel van de afgrond; zijn naam is in de Hebreeuwse taal Abaddon, maar in de Griekse taal heeft hij de naam Apollyon, als zijnde over hen. Openbaring 9:11.

De naam, en daarom het karakter, van de koning van de islam is in het Hebreeuws Abaddon en in het Grieks Apollyon. In zowel het Oude als het Nieuwe Testament, vertegenwoordigd door het Hebreeuws en het Grieks, wordt het karakter van de islam gevonden in de betekenis van deze twee namen. In beide woorden luidt de betekenis: „dood en verderf.” Zuster White zegt dat het „toornige paard” dat door de vier engelen wordt tegengehouden terwijl de honderdvierenveertigduizend worden verzegeld, ernaar streeft los te breken en op zijn weg „dood en verderf” te brengen.

De eerste verwijzing in de Schrift naar de islam is Ismaël, de vader van hen die de godsdienst van de islam aanhangen. In die eerste verwijzing wordt hij aangeduid als een wilde man, en het woord dat met “wild” is vertaald, betekent “de wilde Arabische ezel”. De eerste profetische verwijzing naar de islam is een symbool uit de paardenfamilie, en een paard is de wijze waarop de pioniers de islam van de eerste en tweede Wee op de twee heilige kaarten hebben uitgebeeld. De vier winden van Openbaring hoofdstuk zeven worden in bedwang gehouden, of “tegengehouden”, totdat God Zijn volk verzegelt. Het verzegelingsproces van de honderd vierenveertigduizend is tevens het beproevingsproces en het reinigingsproces.

Al deze profetische illustraties worden uitgebeeld door Daniëls gevangenschap van zeventig jaar, beginnend met Jojakim, het symbool van de bekrachtiging van de eerste boodschap, tot aan het „decreet” dat mannen en vrouwen uit Babylon roept. Het beteugelen en vervolgens loslaten van de islam is een profetisch kenmerk van de islam als symbool binnen de bijbelse profetie.

Wanneer zij worden aangeduid als de „vier winden”, worden zij tegengehouden terwijl Gods dienstknechten worden verzegeld. Aan het begin van het tweede Wee, in de tijdsprofetie van driehonderdeenennegentig jaar en vijftien dagen die op 11 augustus 1840 werd vervuld, werden vier engelen, die de islam van het tweede Wee vertegenwoordigden, „losgelaten”. Aan het einde van de profetie werden zij „tegengehouden”.

Zeggende tot de zesde engel die de bazuin had: Maak de vier engelen los die gebonden zijn bij de grote rivier de Eufraat. En de vier engelen werden losgemaakt, die bereid waren voor een uur en een dag en een maand en een jaar, om het derde deel van de mensen te doden.

Openbaring 9:14, 15.

Op 11 september 2001 werd de eerste boodschap in de geschiedenis van de honderdvierenveertigduizend bekrachtigd, toen de islam van het derde Wee werd „losgelaten”. Maar zij werd onmiddellijk „tegengehouden”. Zuster White legt uit waarom dit gebeurde, maar eerst moeten wij bedenken dat het doel van de islam in haar eerste bijbelse verwijzing was de volken toornig te maken, want Ismaëls hand zou tegen ieder mens zijn, en ieders hand tegen de islam.

En de engel des Heren zeide tot haar: Zie, gij zijt zwanger en zult een zoon baren, en gij zult zijn naam Ismaël noemen; want de Here heeft uw verdrukking gehoord. En hij zal een wild mens zijn; zijn hand zal tegen allen zijn, en de hand van allen tegen hem; en hij zal wonen in de tegenwoordigheid van al zijn broeders. Genesis 16:11, 12.

Het doel van de islam in de bijbelse profetie is alle volken tegen de islam te verenigen, voorafgaand aan het moment waarop de Verenigde Naties hun toorn zullen richten op de sabbathouders. Op 11 september 2001 is ieder die 9/11 begrijpt als de aanduiding van het begin van de herhaling van de opeenvolging van de Milleritische gebeurtenissen geworden als „Daniël” toen hij voor zeventig jaar naar Babel werd weggevoerd. Jojakim duidt het begin van dat beproevingsproces aan, en de islam van de derde Wee werd toen losgelaten, maar onmiddellijk in toom gehouden, opdat God Zijn volk kon verzegelen.

“Dit gezicht werd in 1847 gegeven, toen er nog maar zeer weinige Adventbroeders waren die de sabbat hielden, en van dezen meenden slechts weinigen dat de onderhouding ervan van voldoende belang was om een scheidslijn te trekken tussen het volk van God en de ongelovigen. Nu begint de vervulling van dat gezicht zichtbaar te worden. ‘Het begin van die tijd van benauwdheid,’ hier genoemd, heeft geen betrekking op de tijd wanneer de plagen zullen beginnen te worden uitgegoten, maar op een korte periode vlak voordat zij worden uitgegoten, terwijl Christus in het heiligdom is. In die tijd, terwijl het werk van de zaligheid ten einde loopt, zal benauwdheid over de aarde komen, en de volken zullen vertoornd zijn, doch in bedwang gehouden worden om het werk van de derde engel niet te verhinderen. In die tijd zal de ‘late regen,’ of verkwikking van de tegenwoordigheid des Heren, komen om kracht te geven aan de luide roep van de derde engel, en om de heiligen voor te bereiden om stand te houden in de periode wanneer de zeven laatste plagen zullen worden uitgegoten.” Early Writings, 85.

Daniëls zeventig jaren begonnen op 11 september 2001, toen de islam werd losgelaten en de volken vertoornde door plotseling en onverwacht het aardbeest van Openbaring dertien te treffen. Daarna werd de islam beteugeld, opdat het werk van de derde engel voltooid kan worden. Het werk van de derde engel is de verzegeling van Gods volk, en toen dat werk op 11 september 2001 begon, begon de Late Regen te „besprenkelen”. Daniël hoofdstuk één beeldt het beproevingsproces van de honderd vierenveertigduizend uit, beginnend op 11 september 2001 en voortgaand totdat de tweede „stem” van Openbaring achttien Gods andere kudde uit Babylon roept. Daniël vertegenwoordigt

derhalve een volk dat zich nu in geestelijke gevangenschap bevindt, tot aan de uiteindelijke voltooiing van het beproevingsproces. De afsluiting van de beproevingsperiode in Daniël hoofdstuk één wordt aangeduid als het „einde der dagen.”

Toen nu het einde gekomen was van de dagen waarvan de koning had gezegd dat men hen zou binnenbrengen, bracht de overste der hovelingen hen voor Nebukadnezar. En de koning sprak met hen; en onder hen allen werd niemand gevonden als Daniël, Hananja, Misaël en Azarja; daarom traden zij in dienst voor de koning. En in alle zaken van wijsheid en inzicht waarover de koning hen ondervroeg, bevond hij hen tienmaal voortreffelijker dan alle tovenaars en sterrenwichelaars die er in heel zijn rijk waren. Daniël 1:18–20.

De derde beproeving, die voor Daniël en de drie waardigen een profetische lakmoesproef voorstelt, vond plaats toen zij door Nebukadnezar werden beoordeeld en bevonden werden „tienmaal beter dan alle geleerden en bezweerders die in zijn gehele rijk waren.” De derde beproeving wordt voorgesteld door het oordeel, en het oordeel vond plaats „aan het einde der dagen”. In het boek Daniël is het „einde der dagen” de plaats waar Daniël in zijn lot staat.

“Velen zullen gereinigd, wit gemaakt en beproefd worden; maar de goddelozen zullen goddeloos handelen; en geen van de goddelozen zal het verstaan; maar de wijzen zullen het verstaan.... Zalig is hij die verwacht en komt tot de duizend driehonderdvijfendertig dagen. Maar ga gij (Daniël) heen tot het einde toe; want gij zult rusten en opstaan in uw lot aan het einde der dagen.”

„De tijd is gekomen voor Daniël om op te staan in zijn lot. De tijd is gekomen dat het licht dat hem werd gegeven, naar de wereld uitgaat als nooit tevoren. Indien zij voor wie de Heere zo veel heeft gedaan, in het licht zullen wandelen, zal hun kennis van Christus en van de profetieën die op Hem betrekking hebben, aanzienlijk toenemen naarmate zij het einde van de geschiedenis van deze aarde naderen.” The Seventh-day Adventist Bible Commentary, deel 4, 1174.

Zuster White identificeert het „einde der dagen” in samenhang met het reinigingsproces van vers tien van Daniël hoofdstuk twaalf. Zij gebruikt dikwijls vers tien, samen met vers dertien: „einde der dagen.”

“Velen zullen gereinigd, wit gemaakt en beproefd worden; maar de goddelozen zullen goddeloos handelen; en geen van de goddelozen zal het verstaan; maar de wijzen zullen het verstaan.... Zalig is hij die verwacht en komt tot de duizend driehonderd vijfendertig dagen. Maar ga gij (Daniël) heen tot het einde toe; want gij zult rusten en staan in uw lot aan het einde der dagen.”

„Daniël staat heden in zijn lot, en wij moeten hem de gelegenheid geven tot het volk te spreken. Onze boodschap moet uitgaan als een brandende lamp. ‘In die tijd zal Michaël opstaan, de grote vorst die staat voor de kinderen van uw volk; en er zal een tijd van benauwdheid zijn, zoals er niet geweest is sinds er een volk is geweest tot op diezelfde tijd; en in die tijd zal uw volk verlost worden, ieder die geschreven gevonden wordt in het boek. En velen van hen die slapen in het stof der aarde zullen ontwaken, sommigen tot eeuwig leven, en

sommigen tot smaad en eeuwige verachting. En de verstandigen zullen schitteren als de glans van het uitspannel; en zij die velen tot gerechtigheid brengen als de sterren, voor eeuwig en altoos.’

“Deze woorden stellen het werk voor dat wij in deze laatste dagen behoren te doen. Wij zijn nog niet half wakker. Wij bezitten niet de kracht die onmisbaar is voor het verrichten van het werk dat gedaan moet worden. Wij moeten tot leven komen, tot eenheid komen. Nu, juist nu, moeten wij die positie innemen waarin bekering en vergeving de meest kenmerkende trekken van ons werk zullen zijn. Er mag geen twisten zijn. Het is te laat om met Satan samen te werken in zijn werk van verblinding van de ogen. Het is te laat om acht te slaan op verleidende geesten en leringen van duivelen.

„Mij is opgedragen te zeggen dat, wanneer de Heilige Geest tong en uiting geeft, wij een werk zullen zien verricht dat gelijk is aan het werk dat op de Pinksterdag werd gedaan. De vertegenwoordigers van Christus zullen met inzicht arbeiden. Men zal niet de ene man hier en de andere daar aantreffen, die trachten af te breken en te vernietigen.

“Voordat het besluit uitgaat, voordat de dag vergaat als kaf, voordat de brandende toorn des Heren over u komt, voordat de dag van de toorn des Heren over u komt, zoekt de Here, gij allen zachtmoedigen der aarde, die Zijn recht gewerkt hebt; zoekt gerechtigheid, zoekt zachtmoedigheid: misschien zult gij verborgen worden ten dage van de toorn des Heren.”
Australian Union Conference Record, 11 maart 1907.

De verzegeling van de honderdvierenvijftigduizend, die wordt voorgesteld door de zeventig jaren van Daniël's ballingschap in Babylon, wordt weergegeven in Daniël, hoofdstuk twaalf, vers tien. Het vers draagt het kenmerk van de „waarheid”, want het duidt de drie stappen aan die de eigenschappen zijn van het Hebreeuwse woord „waarheid”. Velen zullen gereinigd, wit gemaakt en vervolgens beproefd worden. Daniël en de drie waardigen werden in hoofdstuk één gereinigd door de vreze Gods, want zij namen zich voor van het Babylonische voedsel niet te eten. Vervolgens toonden zij een gelaat dat schoner en welgedaner was dan dat van hen die het Babylonische voedsel aten. Hun gelaat was de gerechtigheid van Christus, die de witte klederen is. Daarna werden zij beproefd toen zij ingingen in het oordeel van Nebukadnezar, aan het einde der dagen.

Aan “het einde der dagen”, wanneer Daniël “in zijn lot” staat, zal “de kennis van Christus en van de profetieën die op Hem betrekking hebben, voor Gods volk sterk toenemen.” Nebukadnezar merkte op dat Daniël en de drie jongemannen in “alle zaken van wijsheid en verstand” “bevonden” werden “tienmaal beter te zijn dan al de magiërs en sterrenwichelaars die in zijn gehele rijk waren.”

Daniël hoofdstuk één beeldt de ervaring uit van de honderdvierenvijftigduizend, die door een beproevingsproces in drie stappen gaan. In commentaar op dat proces zegt zuster White: “Deze woorden stellen het werk voor dat wij in deze laatste dagen moeten doen. Wij zijn niet half wakker. Wij bezitten niet de kracht die onmisbaar is voor het verrichten van het werk dat gedaan moet worden. Wij moeten tot leven komen, tot eenheid komen. Nu, juist nu, moeten wij in die positie

staan waarin bekering en vergeving de kenmerkende trekken van ons werk zullen zijn. Er mag geen gekibbel zijn.”

Het beproevingsproces dat leidt tot het “einde der dagen”, leidt tot de opstanding van de twee getuigen in Openbaring hoofdstuk elf. Het werk dat wij nu moeten doen, is de boodschap van 11 september 2001 aanvaarden en ontwaken, zoals voorgesteld door de dode, dorre beenderen. “Wij moeten tot leven komen, tot eenheid komen.” Wanneer wij dit doen, zullen de kenmerkende trekken van ons werk onze “bekering en vergeving” zijn. Het kenmerkende van ons werk wordt voorgesteld door Daniël in hoofdstuk negen, wanneer hij het gebed van Leviticus zesentwintig bidt en vergeving vraagt voor zijn zonden en de zonden van zijn vaders, terwijl hij tevens erkent dat hij sinds de teleurstelling die het begin markeerde van de vertoeftijd op 18 juli 2020, God tegenstrevend was geweest. Hij moet ook erkennen dat God hem gedurende diezelfde periode had tegengestaan. Daniël vertegenwoordigt hen die een gevangenschap van “zeventig jaar” hebben doorgemaakt, sinds 18 juli 2020.

De zeventig jaar is een symbool van de „zeven tijden” van Leviticus zesentwintig. Het boek Kronieken deelt ons mee dat de zeventig jaar de periode was waarin het land de sabbatten zou „genieten” die het niet had mogen genieten als gevolg van het verzet van het oude Israël tegen het verbond van Leviticus vijfentwintig.

Opdat het woord des HEEREN, door de mond van Jeremia gesproken, vervuld zou worden, totdat het land zijn sabbatten genoten had; want al de dagen dat het verwoest lag, hield het sabbat, totdat de zeventig jaren vervuld waren. 2 Kronieken 36:21.

Als symbool van een profetische „woestijn” zijn de „drieënhalve dagen” waarin de twee getuigen van Openbaring elf na 18 juli 2020 dood op de straat lagen, een symbool van de „zeventig jaren”, en tevens een symbool van de „zeven tijden”. „Aan het einde der dagen” is een symbool van het einde van de profetische dagen die in het boek Daniël verzegeld waren.

In 1798 werd het boek Daniël ontzegd en stond Daniël op zijn plaats, gereed om zijn doel te vervullen.

„Wanneer God een mens een bijzondere taak te verrichten geeft, moet hij op zijn post en op zijn plaats staan, zoals Daniël deed, gereed om aan de roepstem van God gehoor te geven, gereed om Zijn voornemen te volbrengen.” Manuscript Releases, deel 6, 108.

Op 22 oktober 1844 stond het boek Daniël, in vervulling van Daniël hoofdstuk acht, vers veertien, opnieuw op zijn plaats. 1798 en 1844 vormen het einde van de eerste en de tweede gramschap, en markeren daarom het einde van „zeven tijden”. Het „einde der dagen” in het boek Daniël is een symbool van de voltooiing van een gevangenschap die door de „zeven tijden” wordt voorgesteld. In Daniël hoofdstuk vier leefde Nebukadnezar als een beest terwijl „zeven tijden” over hem heengingen. Aan „het einde der dagen” werden zijn koninkrijk en zijn verstand aan hem hersteld.

En aan het einde der dagen sloeg ik, Nebukadnezar, mijn ogen op naar de hemel, en mijn verstand keerde tot mij terug; en ik loofde de Allerhoogste, en ik prees en eerde Hem die eeuwig leeft, wiens heerschappij een eeuwig heerschappij is, en wiens koninkrijk is van

geslacht tot geslacht. En al de inwoners der aarde worden geacht als niets; en Hij doet naar Zijn wil met het heir des hemels en onder de inwoners der aarde; en niemand kan Zijn hand keren, of tot Hem zeggen: Wat doet Gij? Te dienzelfden tijde keerde mijn verstand tot mij terug; en tot heerlijkheid van mijn koninkrijk keerden mijn eer en glans tot mij terug; en mijn raadslieden en mijn machthebbers zochten mij op; en ik werd in mijn koninkrijk bevestigd, en uitnemende majesteit werd mij toegevoegd. Daniël 4:34–36.

Het einde van de verzegelingstijd van de honderd vierenveertigduizend wordt voorgesteld als het „einde der dagen” en vertegenwoordigt daarom de symbolische voltooiing van de „zeventig jaren” en ook van de „zeven tijden”. In die tijd zullen „berouw en vergeving” de kenmerken zijn die het werk vertegenwoordigen van hen die voorheen dood waren op de straat die door het dal van de dorre doodsbeenderen loopt.

Het zichtbare kenmerk van het werk der bekering van de honderdvierenveertigduizend wordt in Ezechiël hoofdstuk negen voorgesteld als „zuchten en schreien”. Wanneer Gods volk zijn persoonlijke zonden belijdt en aflegt, wanneer zij erkennen dat zij dezelfde zonden van hun vaderen hebben herhaald, wanneer zij hun hoogmoedige eigen oordeel terzijde stellen en erkennen dat zij in strijd met God hebben gewandeld, en tevens dat Hij sinds de komst van de vertoefstijd op 18 juli 2020 in strijd met hen heeft gewandeld, dan zal blijken dat zij „tienmaal” meer profetische kracht bezitten dan al de overige zogenaamd wijze mannen in het koninkrijk.

Het verzegelingsproces begon met het loslaten en vervolgens het beteugelen van de islam. Dat proces eindigt zoals het begon, wanneer de islam opnieuw wordt losgelaten. Zij wordt losgelaten aan het einde van de dagen van de verzegelingstijd, die voor Daniël het besluit van Kores was dat mensen uit Babylon riep. Dáár, aan het einde van de dagen van reiniging, bij het oordeel over het zondagswet-„besluit” in de Verenigde Staten, zullen de getrouwen blijken te beschikken over „tienmaal meer” profetische kracht.

„U stelt de komst van de Heer te ver uit. Ik zag dat de late regen kwam zo [plotseling als] de middernachtsroep, en met tienmaal zoveel kracht.” Spalding and Magan, 5.

In het volgende artikel zullen wij de beschouwing van Daniël hoofdstuk twee aanvangen.

“Dit was de middernachtsroep, die kracht moest geven aan de boodschap van de tweede engel. Engelen werden uit de hemel gezonden om de ontmoedigde heiligen op te wekken en hen voor te bereiden op het grote werk dat vóór hen lag. De meest begaafde mannen waren niet de eersten om deze boodschap te ontvangen. Engelen werden gezonden tot de nederigen en toegewijden en drongen hen ertoe de roep te verheffen: ‘Zie, de Bruidegom komt; gaat uit Hem tegemoet!’ Degenen aan wie de roep was toevertrouwd, haastten zich, en in de kracht van de Heilige Geest verkondigden zij de boodschap en wekten hun ontmoedigde broeders op. Dit werk berustte niet op de wijsheid en geleerdheid van mensen, maar op de kracht van God, en Zijn heiligen die de roep hoorden, konden daaraan geen weerstand bieden. De meest geestelijke personen ontvingen deze boodschap het eerst, en zij die vroeger leiding hadden gegeven in het werk, waren de laatsten om haar te ontvangen en mee te helpen de roep te doen aanzwellen: ‘Zie, de Bruidegom komt; gaat uit Hem tegemoet!’” Early Writings, 238.